

Red Light District

Red Light District

Frans Rosenhart

Schrijver: Frans Rosenhart

ISBN: 9789403856070

© F.C.M. Rosenhartver

2026

Ten behoeve van anonimiteit zijn de namen van meerdere personages in dit boek gefingeerd. De meeste verhalen speelden zich af in de jaren 1980 – 1990. Enkele verhalen verschenen eerder in tijdschriften.

Red light district

Nazmi Hoessein, een hoge Koeweitse officier, bezocht Holland voor een inspectie van aangekochte installaties. Hij arriveerde in gezelschap van zijn vrouw en zijn assistent Mohammed. We hadden hen uitgenodigd voor een boottocht bij kaarslicht door de Amsterdamse grachten. Omdat Nazmi vergezeld was van zijn vrouw, bracht Ir. J. Jansma zijn Marianne mee en mijn Marianne was ook van de partij. We ontmoetten onze gasten in de hal van Krasnapolsky.

‘Hoe vindt u Amsterdam?’ vroeg ik aan mevrouw Hoessein, maar zij sloeg haar ogen neer.

‘Is het hotel naar wens?’ hield ik aan, maar zij wendde zich af.

‘Laten we gaan,’ zei Nazmi Hoessein.

We wandelden door de zwoele zomeravond en betraden de salonboot met het glazen dak. Het vaartuig was gevuld met vriendelijke toeristen en een vlotte studente legde in vier talen uit dat de Munttoren de Munttoren was. We gleden door de grachten, onder groene bomen, feeëriek verlichte bruggen en

geïllumineerde gevels. Op de tafels flakkerden kaarsen en er werd wijn en kaas geserveerd. De dames trachtten een gesprek te beginnen met mevrouw Hoessein maar zij bleef aandachtig een andere kant opkijken. Het werd warmer en we begaven ons naar het open achterdek. Alleen mevrouw Hoessein bleef achter.

‘Waarom hebben jullie haar niet meegenomen?’ vroeg ik aan de Mariannes.

‘Dat hebben we heus wel gevraagd, maar ze wilde niet.’

Het was bladstil en langzaam veranderde het uitzicht in een midzomernachtelijk tafereel met klassieke lantaarns en roodverlichte ramen. Voor dit theatrale decor liepen vrolijke passanten en het viel me op dat er een paar bijzonder pikant trippelende meisjes figureerden. Nazmi had hen al lang gezien en wees naar een kortgerokt meisje met een topje dat weinig top verhulde. We minderden vaart, we lagen bijna stil. Nazmi groette Kortjakje die vriendelijk teruglachte. Mohammed tikte hem op de schouder: ‘Look, overthere!’ Want daar kwam een Eva in natuurlijke staat op hoge benen naar de boot

gewandeld. Ik keek ongelovig en nog eens, en ja, ze was zoals ze \was, en ze droeg ze niets.

‘Zie je dat?’ vroeg ik aan Ir. J. Jansma.

‘Opmerkelijk,’ zei hij, ‘maar er zijn ergere dingen.’ Verder was het stil. De boot was aan. Geen wonder. Eva’s fraaie bovenlijfje ging via een slanke wespentaille over in haar gewelfde onderlijfje, dat op haar beurt weer glanzend overliep in de eerder opgemerkte hoge benen. Eva’s lijf en leden weerkaatsten het roze licht van de lantaarns. Dit alles iets boven ons, als op een catwalk. Glimlachend liep ze daar op een gracieuze manier, genietend van de duidelijke kijkdichtheid.

‘Ge zult er mee gestraft worden,’ verzuchtte een geestdriftige toerist.

‘Nou,’ zei Ir. J. Jansma, die zijn bril eens flink oppoetste, ‘in het algemeen ben ik tegen lijfstraffen, maar in dit geval zou ik het kunnen billijken.’

Nazmi was van zijn eerste bewondering hersteld en richtte zich tot Eva: ‘You are nice, I like you very much. I want to see you. But first I have to finish this cruise. It will not take much time and I want to return to you. very much.’

De salonboot raakte weer in beweging en Eva bleef meewandelen, waardoor haar contouren ook 'en profil' konden worden bewonderd.

'You must wait for me!' galmde Nazmi.

'Promise!' lachte Eva. We koersten op snelheid en Eva kon het niet meer bijbenen. Om het gesprek te kunnen voortzetten hing Nazmi gevaarlijk ver over de reling met een grote kans over boord te vallen. Mohammed greep hem vast en sleurde hem terug op het dek. We voeren weg en Eva werd opgenomen in het vervagende rozerode decor.

We ontscheepten ons en liepen terug naar Kras. In de lobby nam Nazmi ons apart. 'Ik ga mijn vrouw snel naar haar kamer brengen en ik kom onmiddellijk terug. Daarna brengen jullie me naar Eva. Want die wacht op mij.'

'Helaas, mister Nazmi, dat kunnen we niet doen, omdat we onze Mariannes naar huis gaan brengen.'

'Dat is niet nodig, want die kunnen - op mijn kosten - in dit hotel gaan slapen.'

'Dat is een royale geste, mister Nazmi, dank u wel, maar we kunnen er geen gebruik maken, ook omdat onze vrouwen dat niet goedvinden.'

Nazmi was verbijsterd. Hij keek ons verachtelijk aan met een blik, waaruit sprak dat hij nog nooit in zijn hele leven, nog nóóit, zulke afschuwelijke watjes had meegemaakt. Ongelooflijk. ‘En hoe kom ik nu naar Eva?’ siste hij.

‘Mister Nazmi, de receptie van het hotel is het beste adres voor informatie over Eva en zo.’

Nazmi gromde, we namen afscheid en onze gasten verdwenen in de lift. Zelf betraden we de lobby voor een afsluitend kopje koffie. Korte tijd later zagen we Nazmi en Mohammed in gesprek met een receptionist. Met veel gebarentaal beantwoordde deze Nazmi’s dwingende vragen. Die bedankte en liep met Mohammed snel het hotel uit.

‘Hij gaat er naar toe!’ zei Marianne.

‘Zijn vrouw weet waarheen,’ zei de andere Marianne.

‘Wil er iemand nog koffie?’ vroeg Ir. J. Jansma.

Bloemen uit Bagdad

Op weg naar de jaarbeurs in Bagdad, wandelde ik om een gigantische bomkrater heen. Pas vlak bij de rand zag ik hoe diep die wel was. Duidelijker kon je niet aan de gewelddadige krachten in Irak worden herinnerd. Een enorme wond in het prachtige Bagdad. Een stralende zon scheen over de avenues en pleinen, over monumentale gebouwen en moskeeën met glanzende gouden koepels. De lichte, sprookjesachtige sfeer werd bijna volmaakt door beeldengroepen met taferelen uit de Duizend-en-één-nacht.

De zon scheen ook op het gedenkteken. Door het felle licht was de vlam, onder de hoge stenen boog, bijna onzichtbaar. De eeuwige vlam. Ter ere van de onbekende soldaat. De tienduizenden dode soldaten. Gesneuveld of gecrepeerd in onherbergzame woestijnen of in de moordende moerassen. In een oorlog waarvan ze niet wisten waar die over ging. En die soldaten waren niet onbekend. Tot voor kort werd bij het huis van een

gesneuvelde soldaat een zwarte rouwvlag uitgestoken. Maar het leger van zwarte vlaggen was zo onheilspellend gegroeid, dat het door het schrikbewind van Saddam werd verboden. Het bezat geen propagandistische waarde. Op slag waren de vlaggen verdwenen. De zon bleef schijnen.

Op een open ruimte langs een brede avenue stond een glazen gebouwtje. Het trok onmiddellijk mijn aandacht. Achter en onder het glas pronkten prachtige groene planten en kleurrijke flora.

Het deed mij denken aan de bloemenwinkel van mijn grootvader. Die was hovenier, kweekte planten in zijn broeikassen en verkocht die in zijn 'bloemenmagazijn'. Het rook daar altijd naar lente. Er stonden ook heel hoge palmen want mijn grootvader had een palmen-leasecontract met de kerk. Bij religieuze hoogtijdagen, met kerstmis, Pasen en Pinksteren, sierden ze het interieur van het godshuis. Omdat het daar vaak donker en koud was, stonden ze grote delen van het jaar ter verzorging in grootvaders lichte en verwarmde winkel.

Een winkel in planten en bloemen heeft een feestelijke en plechtige sfeer. Het hoge glazen

gebouwtje in Bagdad was nog mooier, waarschijnlijk door het heldere licht dat overal door de flonkerende ruiten onbelemmerd over de bloemen stroomde. Ik bleef kijken en zag tussen de planten een heel grote plaat met tulpen in schitterende kleuren. '*Keukenhof Lisse*' stond er onder. Drie van mijn favorieten bij elkaar: bloemenwinkel en Keukenhof, in Bagdad.

Ik stapte de winkel binnen. Er hing een zoete bloemengeur en een exotisch bloemenmeisje keek me glimlachend en vragend aan. Ik sprak mijn bewondering uit over de flora in haar winkel, maar me niet begrijpend spreidde ze haar handen. Wel bleef ze vriendelijk lachen. Zachtjes zei ze iets, maar dat verstond ik niet, we begrepen geen woord van elkaar. Ik moest me met gebarentaal redden en ik wees op de *Keukenhof* en toen op mezelf, om te duiden waar ik vandaan kwam. Dat was dom want glimlachend knikte ze en maakte aanstalten om de plaat van de wand te halen om die aan mij te geven. Dit had ik moeten weten, want ik had die fout al eerder gemaakt in Irak. Op bezoek bij een Irakees thuis, stond ik eens met een schilderij in mijn handen, louter omdat ik het had aangewezen, om te zeggen dat ik het mooi vond.

Ik heb het eerlijk teruggegeven, hoewel dat niet zo eenvoudig bleek te gaan.

Ik beduidde het bloemenmeisje dat ik de plaat absoluut niet wilde aannemen. Teleurgesteld en vragend keek ze me aan. Wat was ze lief. Om haar niet teleur te stellen, wees ik naar een vaas met rode rozen en beduidde dat ik graag een bosje rozen wilde kopen. Zij liep er naar toe, wees nadrukkelijk naar de rozen en keek nog eens vragend om, om zeker te zijn dat er geen misverstand zou zijn. Ik knikte, want nu kon er niets meer mis en het bloemenmeisje straalde. Blij haalde ze de rozen uit de vaas en begon ze op een tafeltje in te pakken. Het was niet mijn bedoeling ze alle tweeënveertig over te nemen, maar wilde haar verwachtingen niet een tweede keer beschamen. Met een gezicht alsof ik dagelijks bosjes van tweeënveertig rozen kocht, liet ik het afrekenen aan haar over. Ik legde ruim voldoende dinars op het tafeltje, want ik wilde royaal overkomen en zij zocht er een paar uit. Ze verkocht de prachtige rozen voor veel te weinig, en ik schoof haar extra dinars toe. Zij legde die lachend weer terug. Ik duwde het geld weer in haar richting, pakte de enorme bos rode rozen, maakte een overdreven diepe buiging en liep naar de

winkeldeur. Ze lachte en ze zei nog wel iets ter afscheid, maar ik weet niet wat. Het klonk in ieder geval blij en vrolijk. Ze wuifde nog naar me vanuit haar glazen Keukenhofje, toen ik al een heel eind verder op de avenue liep. Ik wuifde terug.

Op de beurs, de Bagdad International Fair, vond ik een grote vaas en zette de rode rozen op mijn stand.

‘Dat gaat veel te ver,’ meende een andere standhouder, ‘ik vind het zelfs ronduit belachelijk.’ Even overwoog ik de rozen bij de ingang van het Nederlands paviljoen te plaatsen, maar dat voelde als verraad aan het bloemenmeisje en ik liet ze op mijn stand. De hoon van de Nederlandse handelsdelegatie moest maar over mij heen gaan.

Als het zo uitkwam, gaf ik een rode roos aan mijn bezoekers en zodoende slonk langzaam het boeket.

‘Heeft die rode roos een politieke bedoeling?’ vroeg een Irakees. In Bagdad heerste een schrikbewind. Hij kon een aardige, voorzichtig man zijn, maar ook iemand van de veiligheidsdienst.

‘Zoiets is wel het allerlaatste was wat er mee bedoeld zou zijn,’ antwoordde ik.

‘In dat geval,’ zei de Irakees, ‘dank ik u oprecht en bewonder ik uw smaak.’

Bedank het bloemenmeisje, dacht ik.

Hoe zou het zijn - na de zevenjarige Stedenoorlog, de Eerste Golfoorlog, een dertienjarig embargo op alle fronten van het maatschappelijke leven, de Tweede Golfoorlog, dagenlange bombardementen op Bagdad, en een oneindig aantal afschuwelijke aanslagen - hoe zou het zijn met dat lieve blijde bloemenmeisje?

Fox Terriër

Marianne, mijn vrouw, had een volledige baan als onderwijzeres en zelf was ik ook druk bezet en buitenshuis doende, zodat ons huis overdag geheel onbeheerd stond. Dat bleek niet te gelden voor onze voortuin. Er woonde daar iemand of iets. Er was namelijk een grote ronde kuil gegraven in de luwte van de garage en gecamoufleerd door een kleine spar. Aanvankelijk troffen we deze kuil steeds leeg aan en waren we belangstellend naar onze mysterieuze gast. De eerste keer dat ik hem in levenden lijve aantrof, stak hij plotseling zijn kop boven de rand van de kuil uit. Het was een zwarte kop waarvan de bek verrassend wijd open ging, waardoor lange reeksen van hagelwitte en vlijmscherpe tanden duidelijk waarneembaar waren. De hond maakte terwijl grommende, lage keelklanken, die onvriendelijk, zo niet vijandig klonken. Ik sprak het dier sussend toe om het, en ook mijzelf, gerust te

stellen. Dat lukte niet die eerste keer en het duurde weken voordat wij elkaar enigszins vertrouwden.

Bij navraag bleek dat het een zwervhond was, zonder vaste woon- of verblijfplaats, die in zijn eigen onderhoud voorzag door bij de melkboer flessen melk om te gooien en de melk dan op te slokken, bij de slager worsten jatte, bij de bakker vaak een halfje bruin meenam en bij de kruidenier alles pikte wat eetbaar was. Er stond weliswaar geen beloning op zijn aanhouding, dood of levend; echt populair was hij niet op het dorp. Toch zag hij er lief uit, als hij zijn bek dicht hield. Hij had een mooie gladharige zwarte vacht die gezond glom, want hij kwam niets tekort. De eerste keren wantrouwde hij alle aangeboden eetwaren en weigerde hij de geïmproviseerde slaappleats in de garage, ondanks de bittere winterkou. Hij had nog te veel beelden van stenen-gooiende mannen en middenstanders met windbuksen. Het was een hond met een hondenleven, een hondenleven aan een zijden draadje.

Na langere tijd wonnen we elkaars vertrouwen, we deden elkaar niets, waren buitengewoon vriendelijk en uiteindelijk durfde hij het aan en liep voorzichtig de

garage in, keek angstig naar ons, ging op de deken zitten en keek terwijl naar de nog openstaande deur: ontsnappen was nog mogelijk. Hij besloot het erop te wagen en ging waakzaam liggen.

We deden de deur dicht, voorzagen hem van een souper en dat bleek de volgende morgen tot tevredenheid genuttigd. Vanaf dat moment ging het in rap tempo naar een goede vertrouwensrelatie en al snel werd het onze beste en trouwste huisgenoot. De dierenarts onderzocht hem, hij bleek goed gezond, was van huis uit een bastaard fox terriër en kreeg de benodigde inentingen.

We noemden hem Pumpum, die nu ook ten volle genoot van zijn vestigingsvergunning. Zijn vertrouwen in ons groeide tot ongekennde proporties en wee degene die ons te na kwam. Hij is zijn straatmanieren echter nooit kwijtgeraakt. Zijn haat jegens zijn vijanden, zoals de melkboer en de slager, toonde zich duidelijk door vijandig en vervaarlijk grommen, met wijd open bek en al zijn haren overeind, als hij nog maar een glimp van hen bespeurde. Ook duldde hij niemand in de buurt van ons huis tenzij het over, zijns inziens, goed volk ging. Hij wilde niet alleen thuis blijven en liep ons overal achterna.

Midden onder de mis kwam hij de kerk binnen, liep naar onze bank en ging daar lekker naast liggen. Terwijl krabde hij eens stevig aan zijn halsband en keek belangstellend naar de prekende pastoor op de preekstoel, die nu niet langer kon mopperen dat er geen hond meer naar hem luisterde. Wel keek hij even hulpeloos naar Pumpum, toen naar ons, en herinnerde zich dat de heilige Franciscus van Assisi ook voor dieren had gepreekt. Hierdoor geïnspireerd, vervolgde hij zijn stichtende voordracht. Pumpum bleef devoot luisteren, hoewel hij wel langzaam zijn kop op zijn voorpoten liet zakken, en in deze rusthouding de pastoor oplettend bleef volgen. Toen de pastoor echter zijn stem verhief en een volzin met een wijds armgebaar onderstreepte, kreeg Pumpum een visioen van een stenen gooiende middenstander, en sprong op, waarbij hij eerst op lage toon gromde en toen in dreigend blaffen uitbarstte. In het hoge kerkje klonk dit oorverdovend luid. De pastoor keek naar de hond, de congregatie keek naar ons en de evangelisatie werd ernstig verstoord. Marianne keek afwezig door een glas-in-lood raam naar buiten, met een gezicht van ‘die hond is niet van ons.’

‘We weten wel beter,’ dacht de congregatie. Ik pakte Pumpum bij zijn halsband en samen liepen we door het middenpad naar de kerkdeur. Pumpum was weer helemaal enthousiast en trok een gezicht van: ‘en nu gaan we pas echt keetschoppen.’ Dat had hij mis, want ik zette hem in onze auto, deed de ramen op een kier, en liep weer naar mijn plaats in de kerk. Toen de mis eindelijk uit was, ‘Ite missa est, Deo gratias’, verlieten we dankbaar de kerk en liepen naar onze auto.

‘Nee,’ zuchtte Marianne vertwijfeld. Zij had een mand wasgoed in de auto meegenomen. De was was al wel gewassen maar nog niet gedroogd en die zou later bij haar moeder in de droogtrommel gaan. Pumpum, niets omhanden hebbende, had dit een leuk idee gevonden en de mand grondig overhoop gehaald. De hemden en handdoeken lagen verspreid over zittingen en leuning. Ondergoed lag nonchalant geëtaleerd op het dashboard en zelf zat hij met wat witte lingerie om zijn zwarte kop gedrapeerd, vertederend naar ons te blaffen. De auto stond vlakbij de uitgang van de kerk en alle gelovigen liepen er nadrukkelijk kijkend langs. Marianne trok een gezicht van: ‘Die auto is niet van ons.’

‘We weten wel beter,’ dachten de gelovigen.

Marianne zou een kindje krijgen en dat kindje had op een zeer vroege zondagmorgen al laten weten dat ze er aan zou komen. De huisarts liet mij weten dat het nog veel te vroeg was, en dat was ook zo. In de loop van de morgen vond Marianne dat het tijd was, maar de huisarts vond dat het nog steeds te vroeg was. Na de middag zei mijn vrouw dat het nu echt de hoogste tijd was, maar de huisarts vond weer van niet.

Ik pendelde tussen de twee partijen heen en weer, met voor ieder steeds dezelfde berichten. In de vooravond was het nog steeds te vroeg en ja hoor, pas toen het bijna te laat was, was het bijna te laat. Te elfder ure, het was klokslag elf uur, kwam eindelijk de huisarts. Deze onderzocht mijn vrouw, kreeg plotseling enorme haast en zei dat we onmiddellijk en snel naar het ziekenhuis gingen. Hij rende zelf al naar buiten, startte zijn auto, opende het portier om mijn vrouw in te laten stappen en wie zat als eerste naast de huisarts? De hond. En niet weg te branden. Vastbesloten zat hij naast de dokter, keek strak door de voorruit met een blik van: ‘Wat er ook gebeurt, de hond gaat mee.’ Het werd toen een situatie van hij of

ik, een worsteling volgde en ik heb hem de auto uit gesodemierd. De dokter, in lichte paniek, scheurde met zijn auto door de nacht, reed door alle rode stoplichten, haalde toch het ziekenhuis en bracht mijn vrouw zo snel als ze kon naar de kraamkamer.

Een kwartier later werd daar ons kindje geboren: vijf voor twaalf.

Een wonderr.

Een meisje.

Ongelooflijk mooi!

Het was nog zondag.

Een zondagskind.

Ze trok bij ons in, midden in de winter. Het vroom dat het kraakte. Op de ringvaart voor ons huis werd geschaatst. Overal lag sneeuw, op de rustieke ophaalbrug, op de molen aan de overkant en op de boerderijen in de omgeving. Deze kerstkaart werd beschenen door een stralende zon.

Ons dochtertje was heel goed gehumeurd; we noemden haar 'Zonnestraal'.

Zonnestraal maakte ook gebruik van onze vestigingsvergunning en na de entree van onze dochter in ons huisgezin werd Pumpum binnen nog

aanhankelijker, maar voor de buitenwereld steeds agressiever. Een reeks incidenten kon met buurtbewoners nog worden uitgepraat en gesust, maar langzaam en zeker werd het een situatie van gewapende vrede.

Er hoefde niet veel meer te gebeuren.

Toen kwam de dag des oordeels. Ons huis stond op een dijk. Die dijk lag naast een vaart. Over die vaart lag een brug, een ophaalbrug. Bij die ophaalbrug hoorde een bruggenwachter die was getrouwd met de vrouw van die bruggenwachter. Deze bruggenwachters hadden veel lieve kinderen en een hond. Een teefje.

De vrouw van de bruggenwachter kwam bij ons met een klacht.

Wat was het geval?

Het volgende: haar man was die ochtend naar de brug, de kinderen waren naar school en haar teefje was loops. Om ongewenste acties en reacties te vermijden had ze het teefje met de lijn aan de tafelpoot, binnen in de huiskamer, in verzekerde bewaring gesteld. De bakker was gekomen en die had ze geholpen en ze had het brood naar de keuken gebracht. De voordeur had maar heel even open

gestaan voordat ze die weer had dichtgedaan, was toen naar de huiskamer gegaan en wat trof ze daar aan? Onze hond Pumpum, midden in een enorm enthousiast nummertje rampetampen met haar arme teefje, dat tot grote voldoening van Pumpum vastgebonden zat aan de tafelpoot en zodoende geen kant op kon. De vrouw van de bruggenwachter vond dit geen manier van doen.

Pumpum vond van wel.

Dit delict was nog maar nauwelijks verwerkt of het volgende voorval diende zich aan. De eigenaar van het berenstation belde op om te zeggen dat het nu de laatste keer was, een laatste waarschuwing, want onze hond zat steeds in zijn station te rotzooien. Mogelijk zat hij daar ratten achterna en daar schrokken de varkens dan van. Die schreeuwden de buurt bij elkaar en dan kreeg hij weer klachten. Het moest nu echt afgelopen zijn, anders nam hij rigoureuze maatregelen.

Toen we de telefoon neerlegden werd er aan de deur gebeld. Het was Moniek, een goede vriendin van ons. Met haar knie in het verband.

‘Kom binnen Moniek, goh, meid, wat is er gebeurd?’